

La latitud d'un autor de culte

“En altres latituds, Lluís Calvo seria un autor de culte.” Fou amb aquesta sentència que Vicenç Pagès Jordà va deixar fixada l'opinió que li mereix el poeta i escriptor Lluís Calvo i Guardiola (Saragossa, 1963), un escriptor que ha conreat diversos gèneres i que l'any vinent celebrarà els trenta anys de trajectòria amb un parell de sorpreses gens susceptibles de ser ignorades.

El meridià de París. Assaigs a través d'una línia imaginària té, d'entrada, la virtut d'haver estat editat per Edicions Poncianes, una de les editorials actuals que té més cura dels llibres que publica. El lector que tingui a les mans aquesta novetat s'adonarà de fins a quin punt és un llibre molt a tenir en compte també materialment parlant. *El meridià de París*, a més a més, disposa d'un epíleg de Francesc Gelonch i un poema de Jaume C. Pons Alorda.

L'última fita assagística de Calvo consta de sis capítols que tenen en comú la línia imaginària del meridià diguem-ne oblidat que dona nom al volum, però les diverses seccions configuren un panorama eclèctic i divers de temes que reblen el clau del que ja sabíem: en primer lloc, que Calvo és capaç d'interessar-se per molts temes i d'excel·lir en el seu tractament; en segon lloc, que a cada obra o fins i tot a cada capítol d'una mateixa obra és apte per obrir camins diferents (ahora, però, que els enllaça sota una mateixa veu pròpia). Les seccions donen prou compte del sentit que volen prendre les línies de Calvo, de quina mena de viratges postmoderns volen protagonitzar. El procediment, el fet de seguir un meridià que es caracteritza per la zig-

zaga, per la marrada, vol ser significatiu de l'època, vol imitar-ne el paradigma.

Calvo ha aconseguit confegir un assaig ambiciós que, al mateix temps, està escrit amb un to amè situat entre l'assaig i la narrativa. Hi trobem el Calvo rebel que ens fa veure l'altre meridià, una altra visió possible de la realitat, de l'aparença, de l'exhaurit simulacre. Rescata el personatge de Francesc Joan Domènec d'Aragó (Estagell, 1796 – París, 1853), un dels noms clau que van ajudar a fixar el traçat del meridià de París (vençut pel Regne Unit), i, a partir d'aquest, ens porta de París a Algèria, Mali i Níger, passant per Catalunya. L'objectiu és clar: “cartografiar algunes de les idees, moviments, batecs, històries i rerefons artístics que s'esdevenen a través d'un eix definitiu.”

El que fa Calvo, en part, és exhumar obres i autors que han caigut en l'oblit, establir connexions i paral·lelismes nous entre elements que ja coneixíem per separat (per exemple, la influència caribenya en la pintura de Joan Ponç). És el que la història de la poesia ha cregut, en alguns moments, que havia de fer el seu gènere: “Una idea porta a una altra, una connexió ens du a llocs insospitats i un concepte actual s'alia, de manera coherent, amb un altre formulat fa centenars d'anys”.

Del llibre, brilla l'anàlisi que fa del *Faust* de Goethe i del comte Arnau de Maragall (repartit en diversos llibres), per exemple. Ara falta, encara, que s'estableixi una darrera relació que depèn de l'interès que suscita l'obra: la dels lectors que no hagin llegit el llibre i aquest eix de l'assaig català. *

Lluís Calvo
ha publicat un
assaig sobre temes
ben diversos
JOSEP LOSADA

**EL MERIDIÀ DE
PARÍS**
Lluís Calvo

Editorial: Poncianes
Barcelona, 2016
Pàgines: 158
Preu: 18 euros

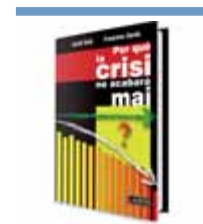

ropea té un dèficit energètic greu / ARXIU

triple relació: un model urbà basat en el menor consum de combustible fòssil, una organització ecològica i distributiva pel que fa a l'accés als recursos –que es fonamenta en una democràcia entre econòmica i comunitària– i una nova cultura global caracteritzada en el decreixement, la qual cosa comporta una estratègia qüestionadora de criteris econòmics i que interpel·li un criteri d'actuació política. No hi haurà opció al productivisme si no superem una mera anàlisi de rendiment i no som conscients de la crisi d'explotació dels béns naturals.

L'argumentació de fons de la reflexió que ens ocupa –focalitzada en el dèficit energè-

tic europeu– és que el creixement, tal com és concebut –infinit i basat en l'increment virtuós de plusvàlues de capital– du al col·lapse de la societat, i que una opció a mitjan termini suposa flexibilitzar la producció que, per la via de la desacceleració extractiva, dugui a la sostenibilitat real, que no és altra cosa que l'assoliment de l'equilibri entre persona i ecosistema, que és d'on procedim i del qual no podem renunciar, si és que no volem prescindir de nosaltres mateixos. Altrament, la crisi serà cíclica i continuarem defensant un fals creixement sostenible basat en un model econòmic insostenible. *

**PER QUÈ LA CRISI
NO ACABARÀ MAI**
Jordi Solé &
Francesc Sardà

Editorial: Laertes
Pàgines: 44
Preu: 7 euros